

ת"פ 34244/06/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד עימאד אנטילאת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 34244-06-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אנטילאת
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ עו"ד שלי היאט	המאשימה
נגד	
עימאד אנטילאת	
ע"י ב"כ עו"ד נעמי כהן	הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב האישום המייחס לו עבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בעובדות כתב האישום נרשם כי ביום 21.3.15 בשעה 2:30 או בסמוך לכך, ברחוב שלמה המלך 53 בלוד, החזיק הנאשם בכיסו, סכין כסופה קפיצית מתקבעת, ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.

הנאשם כפר באישום וטען כי החיפוש בוצע באופן בלתי חוקי, שכן השוטרים נזעקו למקום על פי תלונה בגין הפרעת המנוחה, על כן לא התגבש חשד שהצדיק החיפוש. ב"כ הנאשם הודיעה כי היות שבפיה טענות משפטיות, מוסכם עליה שיוגש כל תיק החקירה, אך בכוונתה לטעון לפסילת הראיה החפצית, היא הסכין, מן הטעם האמור.

בעקבות הודעת ב"כ הנאשם, הגישה התביעה את הראיות מטעמה, בכתב, ללא העדת העדים. לאחר מכן, העיד הנאשם.

ראיות התביעה

על פי דו"ח פעולה ת/1, שרשם השוטר צבאג אליהו, לאחר טיפול באירוע של הפרעת המנוחה, הבחין בשני חשודים וביקש מהם לעצור, אך הם המשיכו בהליכה. צבאג צעק לעברם "תעצור משטרה", אך הם התעלמו. רק כשרץ לעברם וצעק שיעצרו, הסתובבו לעברו, ואז הבחין כי אחד מהם, שאינו הנאשם, הוא בדוקאי המוכר לו. כשפנה אל החשוד השני (הנאשם) ושאל לשמו, הבחין כי הוא מחזיק את ידו בכיס, ושאל מה יש לו בכיס. החשוד ענה "שום דבר", ותשובתו עוררה את חשדו של צבאג, היות שהבחין בבליטה בכיס, זאת לאחר שהחשודים התעלמו מקריאותיו. לכן, צבאג ליטף

עמוד 1

את הכיס, וחש דבר מה קשית. מיד הכניס ידו לכיס, ומצא את הסכין. כששאל את הנאשם מדוע החזיק בסכין, השיב הנאשם כי היא לא שלו, ולא החזיק בה. בשלב זה הודיע צבאג לנאשם כי הוא מעוכב, והוא הוכנס לניידת.

על פי דו"ח פעולה ת/2, ש/רשם השוטר חיים יונה, הגיעו למקום בעקבות קריאה בגין הקמת רעש, וראו מספר נערים יושבים על ספסל, אך שניים מהם שהבחינו בשוטרים, קמו והחלו ללכת. צבאג קרא להם מספר פעמים, אך הם התעלמו והמשיכו ללכת, מה שעורר חשד כי הם מסתירים דבר מה. יונה ערך חיפוש על החשוד השני בהסכמה ולא מצא דבר. צבאג ערך חיפוש על הנאשם ומצא סכין.

על פי דו"ח פעולה ת/4, שרשם וטורי בני, הוא הגיע למקום האירוע על פי קריאה בגין הקמת רעש, בשעה 00:27 אך מצא כי המקום שקט. על פי המשך הדו"ח, המודיע דיווח בהמשך הלילה כי הנערים שהיו שם קודם לכן, הלכו ולאחר מכן שבו.

הוגש דו"ח העיכוב של הנאשם, ת/5, שם מסר כי הסכין לא שלו.

הוגשה הודעת הנאשם, ת/3, בה מסר כי השוטר לא מצא עליו כלום ואינו יודע מהיכן הסכין. כשנשאל מה יאמר אם יימצאו טביעות אצבע שלו על הסכין, שתק. כמו כן, נשאל האם השוטר משקר, והשיב בשלילה.

הוגשה הסכין, ת/6, שהיא סכין מתקבעת ומתקפלת, באורך כולל של 20 ס"מ.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו, ועדותו התייחדה בתשובות קצרות לשאלות צמודות.

לדבריו, כשקרא לו השוטר, בא אליו. השוטר השוטר התחיל לצעוק, הורה לו להציג תעודת זהות, ערך עליו חיפוש, תפס את הסכין, ולקח אותו לתחנה. כשנשאל לפשר הימצאותו במקום, השיב כי הדודים שלו גרים שם, והוא היה בדרכו בחזרה מביקור אצלם.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם האם העיד לא נכון כשנחקר במשטרה, ואישר כי לא אמר שם את האמת, כיוון שפחד מן החוקר, שצעק עליו. לטענתו, בשל פחדו אמר לחוקר שהסכין לא היתה שלו, ולא נתפסה עליו. הנאשם אישר שישב על הספסל ביחד עם האחר, והם קמו כשהגיעו השוטרים, אך שלל את הטענה שהחלו ללכת. לאחר מכן, שינה תשובתו והעיד כי לא היה קשר בין הגעת השוטרים לבין זה שהם קמו, וכך העיד בחקירה הנגדית:

ש. קמת רגיל והלכת רגיל?

ת. הוא אמר לי בוא.

ש. יש לך בעיה של שמיעה?

ת. לא.

ש. הוא קורא לך ואתה מתעלם וממשיך ללכת.

ת. לא. הוא קרא לי וחזרתי.

ש. אז אם הוא אומר את זה הוא משקר?

ת. כן.

ש. אתה הגעת אליו?

ת. כן.

ש. אתה שמת את היד שלך בכיס נכון?

ת. כן.

ש. הוא שאל אותך מדוע אתה שם יד בכיס?

ת. כן.

ש. ומה ענית?

ת. לא עניתי לו כלום.

ש. למה שמת יד בכיס?

ת. וואלה לא זוכר.

ש. השוטר צבאג שואל אותך מה יש לך בכיס ואתה ענית לו שום דבר.

ת. לא.

ש. לא ענית לו?

ת. לא.

ש. אז עוד פעם הוא משקר?

ת. (לא עונה).

ש. ואז אמרת לשוטר "זה לא שלי" אחרי שתפסו את הסכין.

ת. כי פחדתי ממנו.

ש. כי אתה יודע שאסור להחזיק סכין.

ת. (לא עונה).

ש. לא ענית. כי אתה יודע שאסור להחזיק סכין?

ת. (לא עונה).

ש. פחדת כי אסור להחזיק סכין נכון?

ת. כן וגם בגלל שהוא צעק עליי.

ש. גם השוטר הזה צעק עליך וגם החוקר צעק עליך?

ת. כן.

דין והכרעה

כאמור, טענת הנאשם היא כי לא קם חשד סביר נגדו, ועל כן ביצע השוטר את החיפוש על גופו ללא סמכות. מטעם זה, נטען כי יש להורות על פסילת הראיה החפצית שהיא פרי החיפוש הפסול (הסכין), וכתוצאה מכך יש להורות על זיכוי הנאשם.

האם קם חשד סביר נגד הנאשם?

הנאשם טוען כי בנסיבות האירוע לא קם חשד סביר נגדו, ובטענתו זו הוא מכוון להלכה שנפסקה ברע"פ 10141/09 בן חיים נ' מד"י (6.3.12).

לדעתי, בחינת הראיות אינה מאפשרת לקבל את הטענה, שכן הוכח מעבר לכל ספק סביר שהתנהגותו עוררה חשד סביר אצל השוטר צבאג.

לפי דו"ח הפעולה של צבאג, מיד כשהגיע למקום, הבחין בשני חשודים וביקש מהם לעצור, אך הם המשיכו בהליכה. צבאג צעק לעברם "תעצור משטרה", אך הם התעלמו. רק כשרץ לעברם וצעק שיעצרו, הסתובבו לעברו. עדותו של צבאג מקבלת חיזוק לפי דו"ח הפעולה של יונה, שראה כי רק כשהגיעו, קמו הנאשם וחברו ממקום בו ישבו, והחלו ללכת. לאחר מכן צבאג קרא לעברם, אך הם המשיכו ללכת.

גם הנאשם עצמו העיד כי ישב על ספסל, וקם כשהגיעו השוטרים, אם כי טען בשפה רפה, שקם ללא קשר להגעתם. הנאשם גם סתר עצמו בשאלה האם נכון שהחל ללכת למרות קריאות השוטר. בתחילה הכחיש שהחל ללכת, אך לאחר מכן אמר "הוא קרא לי וחזרתי", משמע שכן החל ללכת. בהמשך עדותו, טען שנענה לשוטר מיד. לאחר עיון בראיות, אינני מקבלת את טענת הנאשם, שנשמעה בלתי משכנעת, ואף סותרת את דו"חות הפעולה של שני השוטרים. לדעתי, שעה שהשוטרים הגיעו בשל תלונה על הקמת רעש, יש להניח כי אמנם פנו אל הנאשם וחבריו, מיד בהגיעם, בעוד הוא יושב על הספסל. בנסיבות אלה, ברור היה לנאשם כי השוטרים מבקשים לברר עמו איזה עניין, אך הוא החל ללכת, ונוצר הצורך לקרוא לו בחזרה. הנאשם עצמו אינו מכחיש שהחל ללכת, וכבר בכך יצר את החשד כי יש לו מה להסתיר,

וזו הסיבה להתחמקותו.

אני מקבלת את עדויות השוטרים לפיהן לא היה די בקריאה בודדת לעבר הנאשם, אלא היה צורך לצעוק אחריו, לנוכח התעלמותו. ודוק, אין זה הגיוני שהנאשם לא שמע את הקריאה הראשונה, שהרי יש להניח כי הרחוב לא היה רועש ביותר, בזכרנו כי השעה היתה 02.30 בקירוב.

לנוכח האמור, ובשים לב לשעת האירוע, המהווה קריטריון משמעותי גם על פי הלכת בן חיים, אני קובעת כי התנהגות הנאשם עוררה כלפיו חשד סביר, כבר בשלב של התעלמותו מן השוטרים.

בכל מקרה, גם אילו קבעתי כי בשלב ראשוני זה לא התעורר חשד סביר, הרי בהמשך לאמור, הבחין צבאג כי הנאשם מחזיק את ידו בכיס מכנסיו. ייתכן כי בנסיבות אחרות, ניתן היה לקבל את הטענה לפיה החזקת היד בכיס, אין בה כדי לעורר חשד מספיק לצורך הצדקת החיפוש. ואולם, אני סבורה כי יש לראות תנועה זו של הנאשם, בתוך הקשר הדברים הכולל, היינו: כשעשה כן לאחר שהתעלם מקריאות השוטר. לדעתי, בנסיבות הללו, עצם החזקת היד בכיס, היה בה כדי לעורר חשד סביר להחזקת חפץ אסור.

אם לא די בכך, הרי תשובת הנאשם לשאלת צבאג עוררה חשד נוסף כשהכחיש שיש לו חפץ בכיס, למרות שנראתה בליטה בכיס. בנקודה זו, נשמעה עדות צבאג משכנעת, בשים לב לכך שהמדובר בסכין גדולה למדי ובעל עובי משמעותי.

הנאשם טען כי לא ניתן לקבוע קיומו של חשד נגדו, בשעה שהעילה להגעת השוטרים היתה קשורה לתלונה בגין הקמת רעש בשעות המנוחה. בעצם, אם לבטא זאת באופן חד, הטענה היא כי השוטרים נטפלו אל הנאשם, ללא קשר לסיבת הגעתם. טענה זו אין בה ממש שהרי לא ניתן להעלות על הדעת שסמכות השוטרים תהיה מצומצמת לטיפול בחשד המקורי שהוביל להגעתם, מבלי לאפשר להם לפעול על פי שיקול דעתם, בהתאם לנסיבות המתעוררות בשטח. מעבר לכך, הטיעון שבפי הנאשם, אף נוגד את הלכת בן חיים עצמה, שם נכתב:

מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. יחד עם זאת, התנאים שבהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצה וחד-משמעית. יישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטר בעת עריכת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועיים של השוטר שערך את החיפוש (ראו והשוו בג"ץ 465/75 דגני נ' שר המשטרה, פ"ד ל(1) 337, 349-353 (1975) (להלן: עניין דגני))....

...נוכח אופייה וטיבה של הסמכות לעריכת חיפוש על גופו של אדם, בכליו או בביתו כשאין מדובר בחיפוש "פולשני", הותר המחוקק את ההחלטה על עריכת חיפוש מסוג זה לשיקול דעתו הפרטני של השוטר. הרף שנקבע לכך הינו, כאמור, "חשד סביר" או "יסוד להניח". יש לזכור כי ההחלטה האם התקיים הרף הנדרש מתקבלת בנסיבות של מילוי תפקיד, בלחץ זמן ובדרך כלל בנסיבות אשר עלולות לעורר חשד; כאשר ההחלטה בדבר עוצמת החשד מתחייבת על אתר.

לאור הדברים הללו, כמובן שקמה סמכות חיפוש לשוטרים, כשנוכחו לדעת כי התנהגות הנאשם מעוררת חשד סביר כלפיו, גם באין כל קשר בין התלונה בגין הקמת רעש, לבין החשד שנוצר.

במאמר מוסגר אזכיר כי בכל מקרה, קמה לשוטרים הסמכות לפנות אל הנאשם ולדרוש כי יציג בפניהם תעודת זהות, ולכן התעלמותו כשקראו לעברו, כשלעצמה, יכול שגיבשה עבירה של הפרעה לשוטר, והיה בה כדי להכשיר את עיכובו (ע"פ 617/80 למברטו נ' מד"י (8.1.81); בג"צ 791/13 בן שבת נ' משטרת נהריה (10.2.13)).

כאן המקום לציין כי אינני מוצאת קושי היורד לשורשו של עניין בכך שאין זהות בין דו"חות השוטרים בנוגע לשעת האירוע המדויקת. מעבר לכך שפער הזמנים הוא בכל מקרה מצומצם, הרי אין מחלוקת כי האירוע אירע בשעות הקטנות של הלילה, ומה לי אם בשעה 01:14 או בשעה 02:32.

כללו של דבר, אני קובעת כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהתנהגות הנאשם עוררה חשד סביר נגדו.

הסמכות לביצוע החיפוש

בכל האמור לעיל אין די, שכן עלינו לבחון האם בעקבות החשד הסביר שאמנם התעורר, פעל צבאג כדין. בהקשר זה, ראוי לצטט מתוך דו"ח הפעולה ת/1:

"שאלתי את החשוד מה שמו והוא ענה אבונטילה עימאד, הבחנתי כי הוא מחזיק את היד בתוך הכיס של החליפה שהוא לובש, שאלתי אותו מה הוא מחזיק, והוא אמר "שום דבר". מאחר והעלה לי את החשד כי יש דבר מה בכיס עקב כך שלא ענה לקריאתי, והוציא את היד הבחנתי בבליטה מהחליפה ליטפתי את החליפה והרגשתי דבר מה קשיח והכנסתי את היד והוצאתי סכין כסופה מתקפלת קפיצית שאלתי אותו למה הוא מחזיק סכין והוא הכחיש ואמר זה לא שלי, זה לא היה עלי, הודעתי לו שהוא מעוכב, והוא הוכנס לניידת".

למקרא דו"ח הפעולה, עולה כי צבאג ביצע את החיפוש על הנאשם, עוד בטרם הודיע לו על עיכובו כדין. כמו כן, לא הודיע לו על עילת העיכוב, לא הזהיר אותו בדבר זכויותיו, ולא הודיע לו על כוונתו לערוך עליו חיפוש. רק לאחר שתפס את הסכין בכיסו של הנאשם, הודיע לו כי הוא מעוכב.

לדעתי, בעשותו כאמור, הפר צבאג את חובתו על פי החוק ועל פי נהלי המשטרה.

כבר נכתב רבות בעניין סמכות החיפוש על גופו של אדם, שהיא סמכות הנלווית לסמכות המעצר או העיכוב, ולא ניתן לערוך חיפוש על חשוד, ללא הודעה על עיכוב, קודם לכן. חובה זו נלמדת הן מהוראות סעיף 22 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכ"ט-1969, והן מהוראות סעיפים 67(א) ו-69 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: החוק), בשילוב עם הוראת סעיף 72 לחוק.

לאחרונה ממש, ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי (מרכז) בע"פ 28090-02-15 (15.5.16), שם נדונה שאלת חוקיותו של חיפוש, שנערך ללא הודעה מוקדמת על עיכוב. באותו עניין, נתפסה סכין בבגדיו של הנאשם, ובעקבות זאת הוא מסר גרסה מפלילה, מבלי שהוזהר. וכך נאמר שם:

בהקשר זה יש להוסיף כי בית משפט קמא אמנם קבע כי היה חשד סביר אשר הצדיק עריכת חיפוש על גופו של המשיב, אולם בהמשך הגיע למסקנה שעוכבו של המשיב במקום האירוע ותחקורו שם, נעשו שלא בהתאם לנוהל הקבוע בסעיף 72 בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 ועל כן נעשו שלא כדין. כך, בין היתר, נקבע כי לא נאמר למשיב שהוא מעוכב או עצור ולא נמסרה לו סיבת העיכוב, על אף שאלותיו בעניין. אלא שעוכבו של המשיב לצורך עריכת החיפוש על גופו, הוא

עיכוב לכל דבר, וחלים עליו אותם כללים ומגבלות מכוח הנוהל האמור.

לעובדה שעיקובו של המשיב בשטח נעשה שלא כדין יש לכאורה השפעה ישירה על שאלת חוקיות החיפוש והיא מצטרפת למכלול הנסיבות המלמדות על פגיעה בזכויותיו של המשיב.

בעניינו צבאג נטל חירות לעצמו, ללטף את החליפה של הנאשם ולאחר מכן אף הרחיק לכת ושלח ידו לכיס מכנסיו, כל זאת, ללא הודעה על עיכוב, ובכך פגע בזכויות הנאשם.

בפקות הפגם

ראשית, יש להפנות לכך שעל פי סעיף 24(ג) לחוק, מילוי חובת ההזדהות וההודעה על עילת המעצר (או העיכוב), הן תנאי לחוקיותו. באופן התואם את הוראת החוק, קובעת פקודת המטה הארצי 14.01.34- עיכוב מעצר ושחרור, סעיף 22, כדלהלן:

"מילוי חובות איש המשטרה, בעת העיכוב או המעצר, כמפורט בסעיף 24 וסעיף 72 לחסד"פ מעצרים, הוא תנאי לחוקיות העיכוב או המעצר. אם לא מולאו חובות אלו על ידי השוטר העוצר, העצור אינו נחשב נתון במשמורת חוקית, וקמה לו הזכות להימלט ולהגן על עצמו מפני השוטר, כמפני תוקף".

בעניין זה, ניתן לראות גם קדמי "סדר הדין בפלילים", חלק ראשון, תשס"ג-2003 עמ' 23:

אם היתה לנעכב זכות להתנגד - אין הדעת סובלת, שההתנגדות תהווה בסיס להרשעה בעבירה של תקיפה או הכשלה או הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. והכל כמובן, בכפוף לכך שהמתנגד לא עשה יותר ממה שהיה ראוי לעשות, באורח סביר, בנסיבות, על מנת להשתחרר מן העיכוב."

עולה מכאן, כי הקביעה לפיה צבאג לא עיכב את הנאשם כדין, היה בה כדי להצדיק התנגדות לאותו עיכוב ולעריכת החיפוש, שלא הוכשר ביצועו.

יחד עם זאת, בעניינו לא עומדת על הפרק שאלת ההתנגדות לחיפוש, אלא הטענה היא לפסלות פירותיו, מכוח כלל הפסילה הפסיקתית. בעניין זה נקבע, כידוע, בהלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי (4.5.06) כי גם אם נפל פגם בהליך, אין בכך כדי להוביל לפסילתן של ראיות באופן אוטומטי, אלא על בית המשפט לערוך בחינה בת שלושה שלבים, על מנת להכריע בסוגיה זו. כמו כן, נקבע כי יש לנהוג משנה זהירות בבוא בית המשפט לשקול פסילתה של ראיה חפצית:

ראיות חפציות, כגון: נשק, סם או רכוש גנוב, הן בעלות קיום עצמאי ונפרד מאי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגתן, ובדרך-כלל לא יהא באי-החוקיות האמורה כדי לפגום באמינותן של ראיות אלה. לפיכך, משקלם של השיקולים המצדדים בקבלתן של ראיות חפציות הוא בדרך-כלל רב (ראו: *European Criminal Procedure* (M.Delmas-Marty & J.R.Spencer ed., 2002) 605 (להלן: *European Criminal Procedure*)). עם זאת, ראוי להדגיש כי גם בהקשר זה, אין מדובר בכלל נוקשה והדבר תלוי בנסיבותיו של כל מקרה לגופו.

במקרה שלנו, לאחר בחינת השיקולים המנויים בהלכות יששכרוב ובן חיים הגעתי למסקנה לפיה הגם שנפל פגם ממשי בהתנהלותו של צבאג, עדיין אין בכך כדי להצדיק פסילת הסכין כראיה, וזאת מכמה טעמים.

ראשית, בנסיבות האירוע דנן, אי ההודעה על העיכוב ועילתו אמנם מהווה פגם פורמאלי בהליך, אך לא אוכל להתעלם מקביעתי הקודמת לפיה התנהגות הנאשם אכן עוררה חשד סביר שהיה בו כדי להצדיק עיכובו ואף עריכת חיפוש כדין על גופו, היינו: אילו פעל צבאג כדין והודיע על העיכוב, היה בכך כדי להכשיר את החיפוש. בהקשר זה, נקבע בהלכת בן חיים כי העובדה שהמדובר בראיה שניתן היה להשיגה גם אלמלא החיפוש הבלתי חוקי, היא בעלת משקל המטה את הכף לטובת אי פסילתה.

שנית, יש לשים לב לכך שלצד העדר הודעה על עיכוב כדין, צבאג פנה אל הנאשם ושאל לשמו, ומיד שאל אותו מה הוא מחזיק. בכך היה כדי להבהיר לנאשם כי החשד שהתעורר אצל השוטר, מתייחס למה שהוא מסתיר בכיסו, ועל כן פחתה במידת מה, הפגיעה בזכויותיו.

שלישית, בשונה ממקרים אחרים שבהם הוביל החיפוש הפגום אף למסירת אמרה מפלילה, הרי בענייננו לא הפליל הנאשם את עצמו בעקבות החיפוש, אלא דווקא הרחיק עצמו מן הסכין. בכך צומצמה הפגיעה שנגרמה לו, ולעניין זה משקל בבוא בית המשפט לשקול את האינטרס הציבורי באכיפה, למול האינטרס לשמור על זכויותיו (אגב- בנקודה זו שונה ענייננו באופן מהותי מן המקרה שנדון בע"פ 28090-02-15 הנ"ל, שם זוכה הנאשם לאחר שניתן משקל מכריע לעובדה שהחיפוש הבלתי חוקי הוביל להפללה עצמית).

רביעית, על פי הלכת יששכרוב, על בית-המשפט לבחון את אפיה וחומרתה של אי החוקיות שהובילה להשגת הראיה. לדעתי, טיב החיפוש שביצע צבאג על גופו של הנאשם, לא היה פולשני ביותר, שהרי המדובר היה בליטוף על גבי בגדיו, ושליחת היד לתוך כיסו, ולא מעבר לכך. גם עובדה זו מטה את הכף בכיוון של אי פסילת הראיה, בשונה ממקרים שבהם החיפוש היה כרוך בפגיעה משמעותית יותר בזכויותיו של החשוד (ע"פ 4988/08 פרחי נ' מד"י (1.8.11); ע"פ (ת"א) מד"י נ' קאסר (7.1.09)).

מכל הטעמים הללו, אינני מוצאת לנכון לפסול את הסכין מלשמש כראיה במשפט.

סיכום

הנאשם אינו מתכחש לעובדה שעל גופו נתפסה סכין, ואף אינו טוען כי ההחזקה נועדה למטרה כשרה כלשהי. יחד עם זאת, נטען כי הסכין נתפסה בחיפוש בלתי חוקי.

לאחר בירור הטענה, קבעתי כי התנהגותו של הנאשם עוררה חשד סביר, ועל כן קמה הסמכות לעכבו ולערוך חיפוש על גופו. מצד שני, קבעתי כי השוטר צבאג פעל שלא כדין בערכו חיפוש על גופו של הנאשם ללא הודעה מוקדמת על עיכובו ומסירת עילת העיכוב.

למרות הפגם בהתנהלות צבאג, קבעתי כי בנסיבות המקרה, אין מקום לפסילת הסכין שהיא פרי החיפוש, מלשמש כראיה, וזאת על פי הקריטריונים שנקבעו בעניין כלל הפסילה הפסיקתית.

אשר על כן, התביעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של החזקת סכין.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ו, 19 יוני 2016, במעמד הצדדים